

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ - ΣΤΑΘΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το τέλος της «Πειραϊκής-Πατραϊκής»

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝΕΙ
ΑΚΟΜΑ ΤΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Του
ΤΑΣΣΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

Το οριστικό κλείσιμο του εργοστασίου της Πειραϊκής - Πατραϊκής, πριν από 32 χρόνια, εξακολουθεί να στοιχειώνει τη βιομηχανική ιστορία της Πάτρας μέχρι σήμερα.

Δεν ήταν το μόνο βαρύ λουκέτο που πλήγωσε την Πάτρα στα «τελειώματα» του 20ού αιώνα.

Κι ο Λαδόπουλος, πλήγωσε, κι η Μίσκο, κι η Πιρέλι κι η Βέσο, και τόσες άλλες εμφλιματικές βιομηχανίες.

Μα η περίπτωση της «Πειραϊκής - Πατραϊκής» είναι ξεχωριστή.

Ακόμα και σήμερα, θαρρείς ότι ανάμεσα στα εγκαταλελειμμένα κτίρια της μονάδας εξακολουθεί να ακούγεται ο θόρυβος των μομπίνων, οι μηχανές από τα στριπτήρια και οι φωνές των εκατοντάδων εργατών.

Δυστυχώς τα «κουρέλια» δεν τραγουδάνε ακόμα ή εν πάση περιπτώσει θα ξανατραγουδήσουν εάν κι εφόσον ολοκληρωθεί η μετατροπή του «κουφαριού» της «Π-Π» σε σύγχρονο διαμετακομιστικό κέντρο από τον ΟΛΠΑ, στον οποίο και ανήκει εδώ και πολλά χρόνια.

☛ Το λεωφορείο μεταφοράς εργατών έξω από την «Π-Π» κάπου στα '70ς (Bus oldtimers and rebuilders)

➔ **ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΑΣ** κατά τον 19ο και τον 20ό αιώνα είχαν κατατάξει την Αχαΐα στην πρωτοπορία της Ελλάδας και της Ευρώπης. Είχαν φέρει ανάπτυξη, ευημερία και πολιτισμό. Σήμερα, δυστυχώς, διανύουμε την πιο «σκοτεινή» περίοδο. Οι επιχειρήσεις και οι επαγγελματίες πλήττονται, ενώ η Αχαΐα είναι στις τελευταίες θέσεις σε όλους τους δείκτες. **Η παράταξη «Επιμελητήριο Πρωταγωνιστής»** ιδρύθηκε για να μετατρέψει το Επιμελητήριο από «απόντα» σε «πρωταγωνιστή» της προσπάθειας να πάρει ξανά η Αχαΐα τη θέση που της αρμόζει στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Στο πλαίσιο αυτό, σας προσφέρουμε μια σειρά **Ενθέτων** που περιγράφουν την **ένδοξη ιστορία των επιχειρήσεων και των επαγγελματιών της Αχαΐας**.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΑΧΑΪΑΣ

- ➔ Η ανάπτυξη και η τοπική οικονομία στον 19ο και 20ό αιώνα
- ➔ Βιομηχανίες-Επιχειρήσεις-Πρόσωπα-Γεγονότα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ
ΔΗΝΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

1919-1992

Μικρό ιστορικό

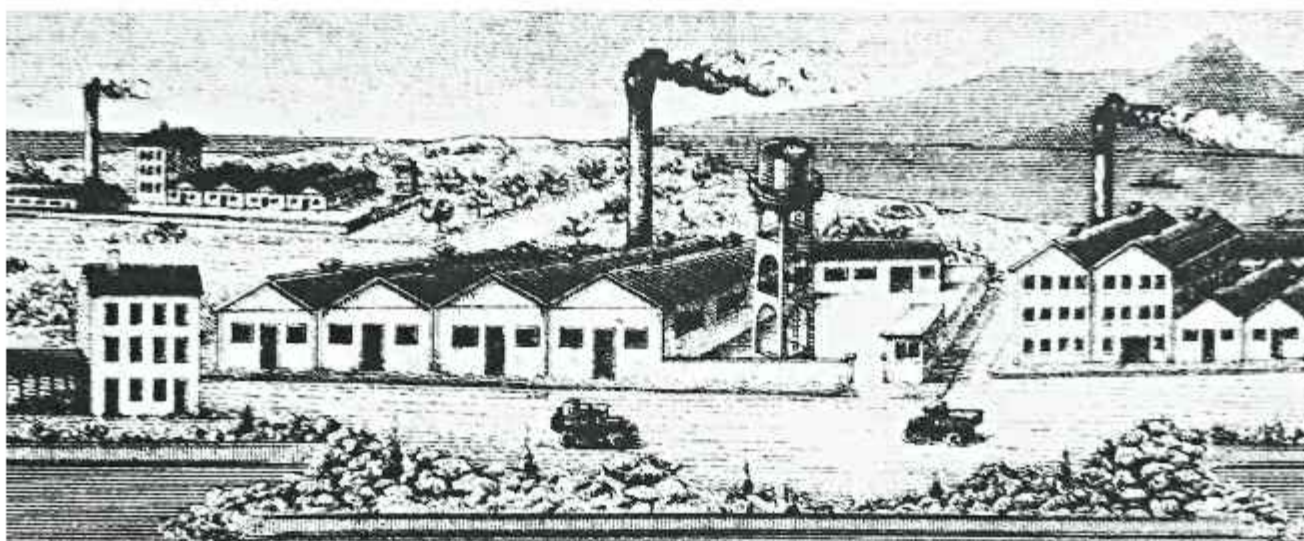
ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΡΟΜΑΝΑ ΤΡΙΧΩΝΙΔΑΣ

Το 1907 ο Χριστόφορος Κατσάμπας από τη Νερομάνα Τριχωνίδας, έρχεται στην Πάτρα για να σπουδάσει στην εμπορική σχολή. Στα 1911 εργάζεται στον έμπορο υφασμάτων Βασίλειο Μαραγκόπουλο, όπου προσλαμβάνεται και ο Σταμούλης Στράτος από το Θέρμο. Κατσάμπας και Στράτος αναπτύσσουν φιλικές σχέσεις για να στήσουν στη συνέχεια μια επιχείρηση που κατέφερε να γίνει ο δεύτερος μεγαλύτερος εργοδότης, όχι μόνο στην Πάτρα, μετά το ελληνικό δημόσιο. Στις 28 Νοεμβρίου του 1919 ιδρύεται η ομόρρυθμη «Πατραϊκή Εμποροβιομηχανική Εταιρεία». Συμμετέχουν με ποσοστό 28% έκαστος οι Κατσάμπας, Στράτος και Ζαφειρόπουλος (βαφέας), καθώς και ο Τιμολέων Εμμανουήλ, συνεργάτης του Μαραγκόπουλου, (με 16%).

☉ Αεροφωτογραφία τέλη δεκαετίας '50 - αρχές '60. Ευδιάκριτες οι εγκαταστάσεις της «Πειραιϊκής - Πατραϊκής» (Μαιζώνος - Παπαφλέσσα - Κορίνθου)

Την δεκαετία του 1960 η Π-Π διαθέτει πέντε σύγχρονες εργοστασιακές μονάδες και απασχολούσε περισσότερους από 4.000 υπάλληλους

☉ Η «παλιά» Πειραιϊκή - Πατραϊκή στο οικοδομικό τετράγωνο μεταξύ των οδών Κορίνθου - Παπαφλέσσα - Μαιζώνος και Γενναδίου, εταιρεία που ιδρύθηκε το 1919. Μετά τη μεταφορά της στις Ιτιές, τα κτίρια γκρεμίστηκαν και χτίστηκαν πολυκατοικίες. Ενδιάμεσα ο χώρος φιλοξένησε και λούνα παρκ! (αρχείο Ν. Σαραφόπουλου)

Αγοράζουν το παλιό νηματοποιείο του Αργύρη Αποσκήτη, Μαιζώνος και Παπαφλέσσα, που λειτουργούσε μέχρι τη δεκαετία του

'60 και εγκαθιστούν εντυπωσιακή γερμανική πετρελαιομηχανή 50 ίππων. Το 1924 η Πατραϊκή μετεξελίσσεται σε Ανώνυμη

Εταιρεία. Είναι η πρώτη Α.Ε. που ιδρύθηκε στην Πάτρα. Το 1950, κατασκευάζεται στο Μεγάλο Πεύκο μια μεγάλη σύγ-

χρονη μονάδα, ενώ το 1953, αρχίζουν τα δάνεια από αμερικανική τράπεζα και αυξάνεται το μετοχικό κεφάλαιο. Στην διοίκη-

ση μπαίνουν και τα παιδιά των ιδρυτών. Επιλέγεται η περιοχή Κρύα Ιτειών για την εγκατάσταση των νέων συγκροτημάτων.

Την δεκαετία του 1960 η Π-Π διαθέτει πέντε σύγχρονες εργοστασιακές μονάδες και απασχολούσε περισσότερους από 4.000 υπάλληλους. Στη δεκαετία 1970-1980 η εταιρεία επεκτείνεται (Πάτρα, Αθήνα, Μ. Πεύκο, Χαλκίδα, Καρπενήσι, Φιλιάτες, Σύρος, Σάμος) και απασχολεί πλέον 5.000 εργαζόμενους στην Πάτρα και 7.000 σε όλη την Ελλάδα. Στη δεκαετία του 1970 αρχίζει η κρίση και καθίσταται αναπόφευκτη η κρατικοποίηση της στην πρώτη 4ετία της κυβερνήσεως του Ανδρέα Παπανδρέου. Μετά το 1989, αυξήθηκαν τα χρέη και η κακοδιαχείριση, ακολουθούμενη από βίαιες προσπάθειες «εξυγίανσης» που όμως συνάντησαν την σφοδρή αντίδραση των εργαζομένων. Τελικά η «Πειραιϊκή-Πατραϊκή» έκλεισε τον Οκτώβριο 1992. Αφησε χρέη 235 δισεκατομμυρίων δραχμών.

☉ Αεροφωτογραφία στα 60ς. Ορατό το οικοδομικό τετράγωνο που στέγαζε την «Πειραιϊκή - Πατραϊκή» μετά την κατεδάφιση των κτισμάτων. Ορατά και η πρόσοψη της οδού Μαιζώνος που στεγάζει πλέον την «Π»

☉ Αεροφωτογραφία του 1955. Μισοτελειωμένος ο τρούλος του Αγίου Ανδρέα, σε πλήρη ανάπτυξη το εργοστάσιο της «Πειραιϊκής - Πατραϊκής»

Η ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΓΝΩΣΤΗ ΤΗΝ Π-Π ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η κόρη μου η σοσιαλίστρια

(ΔΕΝ ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΤΗΣ «Π-Π»)

«**Ν**τύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει»: Αυτό ήταν το σλόγκαν της Πειραιϊκής - Πατραϊκής, της μεγαλύτερης βιομηχανίας κλωστοϋφαντουργικής, βάμβακος και ετοιμών ενδυμάτων της Ελλάδος. Ξεκίνησε ως μια εταιρία στην Πάτρα που πουλούσε κάλτσες και έβαφε νήματα. Σιγά σιγά όμως εξελίχθηκε σε μια επιχείρηση-κολοσσό της ελληνικής βιομηχανίας που έντυσε με τα υφάσματά της όλη την Ελλάδα, αλλά και πολλές χώρες του εξωτερικού. Στην περίοδο ακμής της είχε φτάσει να παράγει 25 εκατομμύρια μέτρα υφάσματος ετησίως...

Η ιστορία της ξεκίνησε το 1919 στην Πάτρα, όταν άνοιξε η «Πατραϊκή Εμποροβιομηχανική Εταιρεία» από τους Χριστόφορο Κατσόμπα και Στράτο Σταμούλη. Οι δυο επιχειρηματίες εκτός από συντάριοι, ενώθηκαν και με τους δεσμούς της οικογένειας, καθώς μερικά χρόνια αργότερα τα παιδιά τους παντρεύτηκαν. Η Πατραϊκή μετεξελίχθηκε στην πρώτη Ανώνυμη Εταιρία της Πάτρας, ενώ ήταν η πρώτη βιομηχανία που αντικατέστησε τις ατμοκίνητες μηχανές με ντιζελοκίνητες από τη Γερμανία. Τα επόμενα χρόνια η εταιρία συνέχισε να εξοπλίζεται με μηχανήματα από τη Γερμανία, αλλά και με προσωπικό από άλλες κλωστοϋφαντουργικές βιομηχανίες του Πειραιά... Όμως, σύντομα τα μεγάλα «ανοίγματα» της εταιρίας την οδήγησαν στη συγχώνευση με την θυγατρική εταιρία της Πειραιϊκής, ώστε να γλιτώσει τη χρεωκοπία. Η συμβολή της στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν καθοριστική, καθώς εφοδίαζε τους Έλληνες στρατιώτες με κουβέρτες και ρούχα για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν τις κακουχίες του πολέμου. Ο πόλεμος εξάντλησε τις πρώτες ύλες της. Ωστόσο, κατάφερε σύντομα να σταθεί στα «πόδια» της.

Ενα χρόνο μετά τον Εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα, ίδρυσε στο Μεγάλο Πεύκο ένα μεγάλο σύγχρονο εργοστάσιο. Ήταν το πρώτο που χτίστηκε στην Ελλάδα μετά τους πολέμους. Οι συγκεκριμένες εργοστασιακές εγκαταστάσεις έγιναν γνωστές σε όλη την Ελλάδα. Και όχι μόνο για τα προϊόντα που παράγαγε. Το 1966 το εργοστάσιο χρησιμοποιήθηκε ως σκηνικό για την ταινία «Η κόρη μου η σοσιαλίστρια», με την Αλίκη Βουγιουκλάκη, τον Δημήτρη Παπαμιχαήλ και τον Λάμπρο Κωνσταντάρα. Η ταινία αποτύπωνε το πολιτικό κλίμα της εποχής και τις εργατικές κινητοποιήσεις...

Η Αλίκη, ο Δημήτρης κι άλλοι «εργάτες» στο εργοστάσιο της «Π-Π» στην Αθήνα

Παπαμιχαήλ και Βουγιουκλάκη μπροστά από το εργοστάσιο

Σα σκηνή από ταινία! Η εγκατάσταση στη Νέα Πέραμο (συλλογή Νίκου Δρακόπουλου)

Για τις ανάγκες της ταινίας, το εργοστάσιο της «Πειραιϊκής-Πατραϊκής» μεταμορφώθηκε στο εργοστάσιο Υφασμάτων του Αντώνη Δέληβη δηλαδή του Λάμπρου Κωνσταντάρα. Και ποιος δε θυμάται τις σκηνές στην αυλή του εργοστασίου ακόμη και τις χορογραφίες.

Τα πανιά αυτού του καραβιού,

η τέντα αυτού του ρετιρέ, αυτό το στρώμα, αυτό το κάλυμμα, αυτές οι κουρτίνες, αυτά θεντόνια και μαξιλαροθήκες, αυτή η τέντα του φορτηγού... και άλλα πολλά, ων ουκ έστιν αριθμός, κατασκευάζονται από ύφασμα Πειραιϊκής-Πατραϊκής.

Το 1962 το αμερικανικό πε-

ριοδικό «Time» χαρακτήριζε το εργοστάσιο «πρότυπο» για κάθε ελληνική βιομηχανία. Δημοσίευμα της εφημερίδας Το Βήμα στις 22 Ιουλίου 1966 έγραφε ότι η Πειραιϊκή-Πατραϊκή απένειμε μετάλλια στους «συμπληρώσαντες 25ετή ευδόκιμον υπηρεσίαν συνεργάτας». Η επιβράβευση των εργαζομένων της

βιομηχανίας ήταν μια ενέργεια που είχε καθιερωθεί από το 1954. Το μετάλλιο συνόδευε και ένα χρηματικό έπαθλο. Μέχρι το 1966 περισσότεροι από 250 εργατοϋπάλληλοι είχαν επιβραβευτεί για την πολυετή αφοσίωσή τους στην βιομηχανία...

Η εταιρεία έφτασε να έχει εννιά εργοστάσια, στην Πάτρα, στην Αθήνα, στο Μεγάλο Πεύκο, στη Χαλκίδα, στο Καρπενήσι, στις Φιλιάτες, στη Σύρο, στη Σάμο και ένα στο Σουδάν. Απασχολούσε περισσότερους από 7.000 εργαζομένους. Παρόλο που ο τομέας της κλωστοϋφαντουργίας ξεκίνησε δυναμικά, δεν κατάφερε να επιζήσει.

Η αποβιομηχάνιση και η αύξηση του ανταγωνισμού από ξένες εταιρίες, έβαζαν το ένα λουκέτο μετά το άλλο. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 άρχισε η καθοδική πορεία και για την Πειραιϊκή- Πατραϊκή. Για να σωθεί κρατικοποιήθηκε επί κυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου. Όμως, οι επόμενες κυβερνήσεις δεν έδει-

ξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη σωτηρία της...

Στις αρχές της δεκαετίας του 90 η κυβέρνηση άρχισε να εφαρμόζει μέτρα «εξυγίανσης» με κλείσιμο παραγωγικών μονάδων, συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης της εταιρίας και μαζικές απολύσεις.

Οι εργαζόμενοι ξεσηκώθηκαν και έκαναν συνεχόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις. Τον Ιούνιο του 1991 τα 13 σωματεία των εργαζομένων της Πειραιϊκής-Πατραϊκής έκαναν 24ωρη απεργία.

Αίτημά τους ήταν να ανοίξει διάλογος με στόχο την επιβίωση και ανάπτυξη της εταιρίας. Τα πανό που κρατούσαν έλεγαν «Η καρδιά της βιομηχανίας είναι εδώ, όχι στην καταστροφή της Π-Π», ενώ κάθε τόσο φώναζαν όλοι μαζί «Η Πειραιϊκή-Πατραϊκή ανήκει στον λαό» και «Κάντε επενδύσεις και όχι απολύσεις»...

Για τέσσερα χρόνια, από το 1992 έως το 1996, οι εργαζόμενοι φρόντιζαν τα μηχανήματα και ήλπιζαν στην «ανάσταση» της εταιρίας που κάποτε ήταν ο δεύτερος μεγαλύτερος εργοδότης μετά το ελληνικό δημόσιο. Το 1996 έβαλε οριστικά λουκέτο με τα χρέη να φτάνουν τα 235 δισεκατομμύρια δραχμές. Όμως, δεν κηρύχθηκε ποτέ πτώχευση επίσημα.

Υπάρχει ακόμη στον κατάλογο ληξιπρόθεσμων οφειλών του Δημοσίου. Σύμφωνα με την Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων η Πειραιϊκή - Πατραϊκή Βιομηχανία είχε ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο άνω των 21 εκατομμυρίων ευρώ. Από αυτά τα 6 εκατομμύρια αφορούσαν την αρχική οφειλή, ενώ τα υπόλοιπα προέκυψαν από πρόστιμα και προσυζητήσεις. Τώρα η μόνη ανάμνηση της κλωστοϋφαντουργίας αναβιώνει μέσα από τις σκηνές του ελληνικού κινηματογράφου...

Από διαμαρτυρία εργαζομένων στην «Π-Π» (από δημοσίευση του ιστολογίου ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ - ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

«Ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει»

Δεν υπήρξε οικογένεια στην Πάτρα, που να μην είχε έμμεση ή άμεση σχέση με την «Πειραιϊκή - Πατραϊκή». Η οποία -σε συνδυασμό με τα άλλα μεγάλα εργοστάσια της νότιας Πάτρας- άλλαξε για πάντα τον πολεοδομικό ιστό της πόλης, με την ραγδαία εξάπλωση προς δυσμάς, την ανάπτυξη φτωχό-κατοικιών στα Ζαρουκλιέικα, στις Ιτιές, στην Παραλία κ.ο.κ. Αναμνήσεις μιας ζωής μέσα από το φωτογραφικό μας άλμπουμ:

1 Εργάτες το 1961 στην «Πατραϊκή» όπως έλεγαν τότε το εργοστάσιο στην Πάτρα (και «Πειραιϊκή» το της πρωτεύουσας). Αρχείο Γιάννη Μακρυδημόπουλου. 2 Στο εργοστάσιο της «Π-Π» τη δεκαετία του '50. Διακρίνονται και οι Βασίλης Βερβίτας, Κωνσταντίνος Κυριαζής (αρχείο Αντώνη Λόπ). 3 Διαφήμιση στην «Εξπρές» της 2ας Ιανουαρίου 1963 (συλλογή Κυριάκου Γκλεζάκου). 4 Για δροσιά στο μπαλκόνι, τοντόπανα «Πριμαβέρα» (αρχείο Παναγιώτη Πορφυρόπουλου). 5 Φυσικά η ούγια έγραφε ένα μόνο πράγμα! (αρχείο σικ. Μαρίας Τσιριγκούλη). 6 Λεωφορείο της εταιρείας, προφανώς με αμάξωμα Μανδρέκα, φτιαγμένο στα Μποζαίτικα (αρχείο Μάκη Μανδρέκα). 7 Δημοσίευμα εποχής για την αρτιότητα των εγκαταστάσεων (αρχείο Αθανάσιου Κούστα). 8 Εορταστική έκδοση της Εταιρείας του 1957

"Αψογα υδαμάμια..."

Λευκά και χρωματιστά
 από ποπλίνα Πειραιϊκής - Πατραϊκής
 που **δεν μπαίνει** στο πλύσιμο
 γιατί είναι **SANFORIZED** (Σανφορίζιντ)

Ποπλίνα **SANFORIZED** & είναι
 στην καλύτερη πάντοτε ποιότητα
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ -
ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το καλό υψοκάμισο
 είναι κατασκευασμένο από πο-
 πλίνα και μάλιστα από ποπλίνα
SANFORIZED
 (Σανφορίζιντ), της
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ
 που **δεν μπαίνει** στο πλύσιμο

Δροσιά!

Το ακριβύτερο αγαθό
 του καλοκαιριού...

Τι άνετα είναι πλήρης,
 δ' ύπνος δροσερός και ζεκαύρατος,
 σε σεντόνια ΙΡΛΑΝΔΙΑ
 Πειραιϊκής - Πατραϊκής

- ΙΡΛΑΝΔΙΑ: Γενικά, Ιουάντα παντόν, πάντοτε φανότα,
- Νο 120: Γενά και καπλίτικο ή σε εγάριατα όρεξι-
 κήτα χρώματα

Δεν π'όμο έγγιμα
 σε άραμίζετα υγιότα
 τανότα
 Πειραιϊκής - Πατραϊκής

Με δ.η. δόζει ή τους σε θαμιακερά ύφασματα ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
 ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΝΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουσυρεύει!

50 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ
 στην ύπηρεσία
 της έλληνικής οικονομίας

	1919	1960
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΩΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ	100.000.000.000	244.000.000.000
ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ	500.000.000.000	500.000.000.000
ΕΥΚΑΙΡΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ	200.000.000.000	500.000.000.000
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ	1.000.000.000.000	20.000.000.000.000
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ	1.000.000.000.000	20.000.000.000.000
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ	1.000.000.000.000	20.000.000.000.000

Η ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
 κλείνει την πρώτη δημιουργική
 50ετία της
 κι άπενίξει τη δεύτερη
 "πιστεύοντας εις τό μέλλον"

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1960

1960

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ: ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΝΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΑΓΩΓΗΣ ΣΕΙΡΑ Ε

ΚΑΘΟΣ ΕΞΥΠΗΝΕΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΒΑΘΕΙΟΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ (ΑΝΕΜΑΤ - ΠΛΕΚΤΑ) Νο 870 40

ΑΡΧΗΝΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ

Κ.Α. 1000/1960

Ε.Α. 1000/1960

ΕΙΔΟΣ 3979/190 Παπαδημητρίου ΠΑΡΤΕ Ζωή

ΑΠΟΚΡΟΠΕ Ν 368 ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ Π.Κ.Α.Ν. - Ζωή

ΚΩΔΟΣ	ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ ΒΙΒ. ΒΗΘ.				Δ	ΤΥΠΟΣ	Ο Δ Η Τ Ι Α Ι
	Ν. ΚΟΜΠ.	Μ. ΚΟΜΠ.	Μ. ΚΟΜΠ.	Μ. ΚΟΜΠ.			
471	1800				1		
700	1800				1		
89	7000				1		
15	7000				1		
66	3000				1		
96	3000				1		
1R2	315				1		
3R2	18				1		
7R2	5				1		
193	25000				1		
308	1800				1		
15	3600	5400			1		
90	1800				1		
96	1800				1		
39	1800				1		

ΕΚΔΟΣΙΑΣ

βελούδο κοτλέ και τζίν
 για να μη βρεθίτε
 σε... δύσκολη θέση

Βελούδο κοτλέ και τζίν
 Πειραιϊκής - Πατραϊκής

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Εργοστάσιον « Πειραιϊκής - Πατραϊκής ».

- 1 Διαφήμιση στα '60ς για τα πουκάμισα της «Π-Π» (αρχείο Βασίλη Καραβασίλη)
- 2 Πουκάμισα με ποπλίνα της «Π-Π»
- 3 Και φυσικά τα σεντόνια ήταν δροσερά!
- 4 Από τον εορτασμό των 50 χρόνων της (αρχείο Σπύρου Αγγελόπουλου)
- 5 Από το χριστουγεννιάτικο περιοδικό της εταιρείας του 1960 (αρχείο Νίκου Μαγκάκη)
- 6 Εσωτερικό έγγραφο προς το Βαφείο, στις 23/1/1981 (αρχείο Γιώργου Παναγόπουλου)
- 7 Βελούδο, κοτλέ και τζίν. Διαφήμιση με τον πθσποιά Στράτο Πάχη (αρχείο Ανδρέα Ανδριόπουλου)
- 8 Ευχετήρια κάρτα
- 9 Το εργοστάσιο στην Πάτρα από το βιβλίο «Για να γνωρίσουμε την Πάτρα»
- 10 Σύγχρονο πλάνο, προ διατίτας, με τον χώρο που φιλοξενούσε κάποτε το παλιό κλωστήριο του εργοστασίου (αρχείο Νίκου Σαραφόπουλου)

1911-1965

Η επιχειρηματική διαδρομή του Χριστόφορου Κατσάμπα

Ο ΑΓΩΝΑΣ - ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ - Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο Χριστόφορος Κατσάμπα (αρχείο Δήμου Πατρέων)

Τρία μεγάλα ρεπορτάζ στην 1η σελίδα της «Π» (9/5/1965)

Τα εγκαίνια των νέων εγκαταστάσεων έγιναν από τον τσάρο βασιλιά Κωνσταντίνο («Νεολόγος» 9/5/1965)

Από το μεταπτυχιακό πόνημα του Πέτρου Αποστολόπουλου, «Η επιχειρηματική διαδρομή του βιομηχανού Χριστόφορου Κατσάμπα την περίοδο 1911-1965» στη Φιλοσοφική Σχολή του ΕΚΠΑ Αθηνών, το 2015, αντλήσαμε μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία με τα οποία σκιαγραφείται η δράση του μεγάλο βιομηχανού της κλωστοϋφαντουργίας στην Ελλάδα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Στο πέρασμα από τον 19ο στον 20ο αιώνα, μεταξύ 1890 και 1914, η Ελλάδα βρισκόταν σε μια δεύτερη διαδικασία εκβιομηχάνισης, αν ως πρώτη θεωρηθούν οι βάσεις που τέθηκαν στην περίοδο 1865-1875. Από το τέλος του 1860 μέχρι τα μέσα του 1870, η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα στην ανατολική Μεσόγειο και στα Βαλκάνια, που εκβιομηχανίζεται, μέσα στο γενικότερο κλίμα της εποχής που χαρακτηρίζεται από οικονομική ανάπτυξη, αστικοποίηση και ευημερία, εξαιτίας κυρίως των αυξημένων εξαγωγών συγκεκριμένων προϊόντων. Παρόσο, ο ρωσοτουρκικός πόλεμος (1876-1878), η οικονομική ύφεση και η ανάδειξη νέων Βαλκανικών κρατών διέκοψαν αυτή τη φάση. Η ανάκαμψη από την κρίση της δεκαετίας του 1880, ο νέος αναπτυξιακός κύκλος της διε-

θνούς οικονομίας την περίοδο 1896-1914, τα πεδία που άνοιγαν οι προσιτές νέες τεχνολογίες και η ανάπτυξη των αστικών κέντρων ενίσχυσαν τη διαδικασία εκβιομηχάνισης. Αυτή τη φορά, η ανάπτυξη οφειλόταν και στην εγχώρια αγορά, η οποία είχε διευρυνθεί μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας το 1881 και είχε προστατευθεί από την υποτίμηση της δραχμής. Την περίοδο αυτή η εκβιομηχάνιση δεν επεκτείνεται, αλλά κυρίως εντατικοποιείται, γεγονός που επιδιώκεται μέσω του τεχνολογικού εκσυγχρονισμού. Ο τύπος όμως της εκβιομηχάνισης που προωθείται, με παραγω-

γικές μονάδες μικρού μεγέθους, περιορισμένης μισθωτής εργασίας, βασικών καταναλωτικών αγαθών και χωρίς ανταγωνισμό στις εξωτερικές αγορές, φθάνει στα όριά του γύρω στα μέσα της πρώτης δεκαετίας του 20ού αιώνα. Οι προσπάθειες ανασύνταξης ορισμένων βιομηχανιών, την περίοδο 1906-1914, αλλάζουν το τοπίο, ακολουθώντας τις επιταγές των καιρών: συγχωνεύσεις επιχειρήσεων, ενίσχυση των μεγαλύτερων μονάδων, επενδύσεις εντάσεως κεφαλαίου και τεχνολογικός εκσυγχρονισμός. Με αυτές τις αλλαγές η ελληνική βιομηχανία εγκαινιάζει τον 20ο αιώνα.

Η εκβιομηχάνιση στην Ελλάδα πραγματοποιείται σε συνθήκες ιδιαίτερα δύσκολες για τα πλατιά κοινωνικά στρώματα, σε εποχή με ανοικτά εθνικά μέτωπα και με τραυματισμένο το κύρος του κράτους, μετά την πτώχευση του 1893, την ήττα του 1897 και την επιβολή του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου το 1898. Τι στροφή στη βιομηχανία συμπάρεσυρε η σταφιδική κρίση στον αγροτικό χώρο, που αποτελούσε την κύρια παραγωγική διαδικασία των κατοίκων της περιφέρειας. Ο περισσότερος κόσμος από τη χερσαία ζώνη υπαίθρου ξενιτεύεται για τον Πειραιά, την Αθήνα, τον Βόλο, την Χαλκίδα, την

Καλαμάτα, τη Λάρισα, την Πάτρα, την Κέρκυρα και την Ερμούπολη, δημιουργώντας έτσι ένα σημαντικό εργατικό δυναμικό, πρόσφορο για την βιομηχανική ανάπτυξη. Η οικονομική «διαδρομή» του βιομηχανού Χριστόφορου Κατσάμπα, όπως περιγράφεται στην αυτοβιογραφία του, «Πιστεύοντας εις το μέλλον. Το χρονικό μιας προσπάθειας» (1966), αντικατοπτρίζει τις οικονομικές συνθήκες στο πρώτο μισό του 20ού αιώνα. Ο Κατσάμπα γεννήθηκε τον Αύγουστο του 1893 στο χωριό Νερομάνα της Αιτωλοακαρνανίας από γονείς που ήταν χωρικοί σχετικά εύποροι. Αφού ολοκλήρωσε τις βασικές του σπουδές, μετέβη στην Πάτρα για να σπουδάσει στην Εμπορική Σχολή. Με το τέλος των σπουδών του το 1911 εργάστηκε ως «γραμματικός» στο γραφείο του Βασίλη Μαραγκόπουλου, εμπόρου κονδριακής πωλήσεως υφασμάτων. Σύμφωνα, εντυπωσίασε με τις ικανότητές του τον Μαραγκόπουλο, με αποτέλεσμα να αυξηθεί ο μισθός του και να αναλάβει πέρα από τη διατήρηση βιβλίων και αλληλογραφίας, άλλες εργασίες, όπως τον εκτελωνισμό των εισαγόμενων από το εξωτερικό εμπορευμάτων. Το Σεπτέμβριο του 1912, με την κήρυξη του ελληνιστουρκικού πολέμου και την επιστράτευση, ο Μαραγκόπουλος προσέλαβε στο κατάστι-

μα τον Σταμούλη Στράτο, ο οποίος γρήγορα εξελίχθηκε σε ικανότατο πωλητή και κέρδισε την εκτίμηση και εμπιστοσύνη του Μαραγκόπουλου. Ο Χριστόφορος Κατσάμπα και ο Σταμούλης Στράτος ανέπτυξαν μια ξεχωριστή φιλία και άρχισαν να σκεδιάζουν τη μελλοντική επαγγελματική συνεργασία τους βασιζόμενοι στην τεχνονγνωσία που απέκτησαν από την εργασία τους.

Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Το 1914, στις παραμονές του μεγάλου πολέμου, η βιομηχανία βρισκόταν σε αναπτυξιακή τροχιά. Παρόσο, ο πόλεμος ανέκοψε τη διαδικασία αυτή και μετέτρεψε δραματικά το πλαίσιο λειτουργίας της βιομηχανίας και ολόκληρης της οικονομικής ζωής. Μετά το πρώτο ξάφνιασμα του καλοκαιριού του 1914, η βιομηχανική κίνηση ξαναβρήκε για λίγο την προηγούμενη ανοδική ροπή της, καθώς υλοποιούνταν επενδυτικές αποφάσεις που είχαν ληφθεί νωρίτερα. Από το δεύτερο εξάμηνο του 1915, όμως, η κατάσταση επιδεινώθηκε ραγδαία και συνεκρίστηκε στο μεγαλύτερο μέρος του 1916 με τις εισαγωγές και τις εξαγωγές να καταρρέουν, λόγω της αναστάτωσης από τον πόλεμο. Τον Ιούνιο του 1916, ο Χριστόφορος Κατσάμπα, αφού ολοκλήρωσε την στρατιωτική του

Κι ένα κάρτο μπροστά το εργοστάσιο (αρχείο Δήμου Πατρέων)

θητέα, επανήλθε στην εργασία του και μαζί με τον Σταμούλη Στράτο σχεδίαζαν να αποχωρήσουν από το κατάστημα του Μαραγκόπουλου αμέσως μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, εφόσον δεν θα είχε συμμετάσχει σ' αυτόν η Ελλάδα.

Κατά τη διάρκεια του εθνικού δικασμού και λόγω των οικονομικών συνθηκών που επικρατούσαν, όπου τα εμπορεύματα ήταν λίγα και οι τιμές αυξανόνταν συνεχώς, αποφάσισαν να εκμεταλλευθούν την περίπτωση, αλλά στερούνταν χρημάτων για την επίτευξη των στόχων τους. Τον Ιούνιο του 1917, ο Σταμούλης Στράτος, μετά από σύγκρουση με κάποιον υπάλληλο του Μαραγκόπουλου, αποχώρησε από το κατάστημά του, παρά τις πιέσεις του ίδιου να παραμείνει. Ωστόσο, Κατσαμπιάς και Στράτος συνέχισαν να αντιμετωπίζουν δυσκολίες για την επίτευξη της συνεργασίας, αφού λόγω του πολέμου και των ελλείψεων οι τιμές των εμπορευμάτων συνεχώς αυξανόνταν. Θεωρούντας ότι στην επαρχία και στις μικρές πόλεις οι τιμές θα αυξανόνταν πιο αργά απ' ό,τι στις μεγάλες και ότι θα μπορούσαν να αγοράζουν είδη από εκεί και να τα μεταπωλούν στην Πάτρα ή στην Αθήνα σε μεγαλύτερες τιμές, ο Σταμούλης Στράτος αναχώρησε για το Μεσολόγγι, το Αγρίνιο και την Αμφιλοχία.

Στο Μεσολόγγι, πληροφορήθηκε ότι στην Αμφιλοχία κάποιος Φώτης Μάνζος, έμπορος, πωλούσε το μαγαζί του. Ο Σταμούλης Στράτος αγόρασε τα υφάσματα και τα ψηλικά που είχε στο μαγαζί του, μέσα σε 3-4 μήνες τα μεταπώλησε με καθαρό κέρδος περίπου 20.000 δραχμές, παρ' όλο που οι τιμές της αγοράς ήταν πολύ χαμηλές. Ο Σ.Σ. με το κεφάλαιο που συγκέντρωσε και με την επωνυμία «Σταμούλης Στράτος» άνοιξε ένα μικρό κατάστημα και προσπάθησε να κάνει δουλειές ευκαιρίας. Παράλληλα, συνεργάστηκε με τον Αριστείδη Ζαφειρόπουλο, ο οποίος διατηρούσε βαφείο και διέθετε κεφάλαιο (περίπου 100.000 δραχμών) και ίδρυσαν εταιρεία που ονομάστηκε «Στράτος και Ζαφειρόπουλος». Με την ίδρυ-

☉ Το υφαντήριο της εταιρείας...

☉ Πλάνο της εγκατάστασης (αρχείο Δήμου Πατρέων)

ση της νέας εταιρείας, αγόρασαν μερικές χειροκίνητες καλτομπχανές και ασχολήθηκαν με τη βαφή και την εκτύπωση μανδηλίων (τοσμπέρια), τα οποία φορούσαν οι γυναίκες

ως καλύμματα στα κεφάλια τους, ιδιαίτερα στην επαρχία. Η εργασία ήταν περιορισμένη λόγω των κεφαλαίων αλλά ικανοποιητική για την εποχή. Ωστόσο, η λήξη του πολέ-

μου επέφερε σύντομη επάνοδο στην ομαλότητα και επομένως περιορισμό των έκτακτων και εύκολων κερδών, τα οποία οφειλόνταν στην σπανιότητα των προϊόντων.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟ 1919

Μετά το τέλος του πολέμου και την αποχώρηση του Χ.Κ. από τον Μαραγκόπουλο, οι δύο άνδρες αποφάσισαν να ιδρύσουν ομόρρυθμη εμπο-

Η ανάκαμψη από την κρίση της δεκαετίας του 1880, ο νέος αναπτυξιακός κύκλος της διεθνούς οικονομίας την περίοδο 1896-1914, τα πεδία που άνοιγαν οι προσιτές νέες τεχνολογίες και η ανάπτυξη των αστικών κέντρων ενίσχυσαν τη διαδικασία εκβιομηχάνισης

κή εταιρεία με το όνομα «Στράτος-Ζαφειρόπουλος - Κατσαμπιάς και Σία», συμπεριλαμβάνοντας και τον Τιμολέοντα Εμμανουήλ, υπάλληλο του Μαραγκόπουλου. Η εταιρεία απέκτησε τον τίτλο «Πατραϊκή Εμποροβιομηχανική Εταιρεία» και αυτό για να την μεταβάλουν με την πρώτη ευκαιρία σε Ανώνυμη Εταιρεία, προβλέποντας το θεσμικό πλαίσιο του 1920 περί Ανωνύμων Εταιρειών. Στις 28 Νοεμβρίου 1919, υπέγραψαν συμβόλαιο συστάσεως της νέας Εταιρείας, ενώ συμφώνησαν ότι η συνεργασία αποτελεί «γάμο», τον οποίο πρέπει να προστατεύουν από προβλήματα και συμφέροντα, ενώ ταυτόχρονα ορκίσθηκαν να μεταδοθεί η φιλία τους και στις οικογένειες που θα αποκτήσουν. Επίσης ορίστηκαν τα καθήκοντα των συνεταίρων. Ο Αρ. Ζαφειρόπουλος (28%) στο βαφείο, ο Τιμ. Εμμανουήλ (16%) στο Καλτοσποείο, ο Σταμούλης Στράτος (28%) και ο Χριστ. Κατσαμπιάς (28%) στο εμπορικό μέρος και συγκεκριμένα ο Σταμούλης Στράτος στο Τυποβαφείο των καλεμκεριών και ο Χριστ. Κατσαμπιάς στη διεύθυνση γραφείου και στη γενικότερη οικονομική διαχείρισή. Με τη σύσταση της εταιρείας προσελήφθη ως υπάλληλος, ο μικρότερος αδελφός του Σταμούλη Στράτου, ο Ελευθέριος.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ΑΡΙΘ. ΤΑΥΤ. **2542**

ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ
Όνοματεπώνυμον εργατοτεχνίτου

Όνοματεπώνυμον συζύγου έργ/του

ΙΣΧΥΕΙ ΜΕΧΡΙ 31 - 12 - 1974

☉ Ταυτότητα εργαζομένης στην «Πειραική - Πατραϊκή» που θα είχε ισχύ μέχρι το 1974 (αρχείο Νίκου Δρακόπουλου)

☉ Το προαύλιο της εγκατάστασης από το Εθνικό Οπτικοακουστικό Αρχείο στα 1958

Τουλάχιστον απέκτησε χρώμα, το από κάθε άποψη μουντό εδώ και 30 χρόνια, κτίριο της «Π-Π»

ΕΔΩΣΕ ΖΩΗ

Το γκράφιτι του 2018

Στη πρώην βιομηχανία της «Πειραικής - Πατραϊκής», το 2018, είχαμε μια σημαντική εικαστική παρέμβαση με το έργο του Felix Rodewaldt. Προκάλεσε θετικά σχόλια τόσο λόγω της έκτασης της επιφάνειας, όσο και γιατί έδωσε ξανά ζωή σε ένα ιστορικό και βιομηχανικό μνημείο της Πάτρας.

Το αφιέρωμα του 1955

Την Κυριακή 6 Φεβρουαρίου 1955 η «Π» δημοσίευσε εκτενές άρθρο για τη βιομηχανία της Πάτρας, βασισμένο σε στοιχεία του Συνδέσμου Βιομηχανιών Πάτρας. Η «Π-Π» προετοιμαζόταν για τις νέες της εγκαταστάσεις προς τις Ιτιές.

ΕΝΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΤΡΩΝ
ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΛΗΦΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΘΕΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1954
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΒΕΤΣΟΥ

Προχθές το βράδυ συνέλαβον εις γενική συνέλευση τα μέλη του Συνδέσμου Βιομηχανιών Πατρών προς τα όποια ο πρόεδρος κ. Ν. Βετσός έδωσε ως κατώτατο τίμημα του Συνδέσμου κατά το έτος 1954.

«Η Έλληνική βιομηχανία παρά τις κακοτυχίας τις όποιες υπέστη εν τω πολέμω και της οικονομικής κρίσεως, παρά τις αμυμονοειδείς λειψύλας, παρά τις αντιζηλοτάτας της όποιες αντιμετώπισε μετά την είρηνισιν της χώρας, παρά τις μεταμορφώσεις και τις αντιθέσεις τις όποιες ανέβησαν με την πρωτοβουλία της προς διαμόρφωσιν ως εν έσοδος οικονομίας της και δοξασίας.

«Εάν η Έλληνική βιομηχανική δραστηριότης δεν είχε να αντιμετωπίσει προς το ύψιστον κόστος των εργασιών κρίσιμους λόγους την άνελευθερίαν και σπάνιαν του χρόνου, τους διοικητικούς, φαρμακικούς, οικονομικούς, επαγγελματίην επιδόσεις διά της κοινωτικής δραστηριότητος και την άσπαστον των έδωσεν ίσχυον των ελλειψιών της βιομηχανίας, διηρημένης μέσων, οικονομολογικής ή έπιδόσεως αυτής δι' ην ασυμμετρήτως υπήρξε να δέν ήν έπισημωμένη σήμερον επί της διαύρειον θέσιν τά ποσώμενα λόγω της ασταθής και δυσκινής εργατικής θέσεως μας οικονομίας, την άνύμωσον τού βιομηχανικού έπιπέδου τού λαού μας εν τω συνόλω του, την έλλειψιν της οικονομικής συστάσεως αδιά της οικονομικής δραστηριότητος, την έλλειψιν άλλοις λόγοις και με έλλειψιν άλλων ή τήματα γενικού έθνικού έδαφους, δια τού έθνους, κατά τα τελευταία έτη διαπαρανοήματα άσφαλισμένα με την προσοχάν ποιησιν, άναίμακον εργασιών τε προαυξημένου έλαττωμένου, τά όποια ελλείπον κατά άναγκασμό να ανταποκριθώ προς τών σκεπών ή εν έπισημωμένη.

Κατά τό συνολικόν κάτοιν εν έλλειψιν σκεπών τών Έμπε-

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΤΡΩΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

(Συνέχεια εκ της 3ης σελίδος)

των καθαρών κερδών των επαρχιακών βιομηχανιών, ανεξαρτήτως παραδοχής ή των λογιστικών βιβλίων.

Τέλος έπιστήσομεν την προσοχήν των άρμοδίων επί της ανάγκης άποφυγής πληθωριστικής εισαγωγής Ιαπωνικών βιομηχανικών προϊόντων, όμοίων της έλληνικής βιομηχανικής παραγωγής και ελάττωμεν κατηγορηματικά διαβεβαιώσας ότι κατά οδόμεινον περίπτωσιν θα έπιτραπή τοιούτος πληθωρισμός.

* * *

Ανακοπούντες ήδη την θέσιν της Πατραϊκής βιομηχανίας και την δραστηριότητα αυτής κατά τό έξοχον έτος έ-

χώρας και άντεθεν σημειωθεώσας τάς της Πατραϊκής βιομηχανίας προς άνανέωσιν τού βιομηχανικού της έξοπλισμού έσυνεχίσθη σταθερώς και κατά τό 1954, περαιτέρω δε ελχόμεν και σημαντικωτάτας προσθήκας νέων μονάδων βιομηχανικής παραγωγής. Επί τού τελευταίου τούτου σημείου αναφέρομεν ένδεικτικώς τάς αξιολογωτέρας εξ αυτών.

Αί νέαι εγκαταστάσεις της χαρτοποιίας Ε. Γ. Λαδοπούλου, άφ' ένός έτριπλασίασαν την παραγωγικήν δυναμικότητα αυτής, άφ' έτέρου προσέ-

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΤΡΩΝ

τίσασιν των λιπαστικών έγκαταστάσεων, την έπέλεξεν έμμεν ή διοικήσις την άγκαταστάσιν ή δραστηριότητα κοινωνικής άντιλήψεως των εργαζόμενων, την άνάπτυξιν της τεχνικής καταρτίσεως των εργατών κ.ε.λ.

Τό όλον θέμα της επαρχιακής βιομηχανίας ετίθησεν υπό έμφύλιον έπί μelleτην υπό της Κυβερνήσεως και ελπίσομεν ότι και τό σφραγισμέν πλέον θα προέλθη έκ της μελέτης αυτής. Προς τών σκοπών τούτων άπασα ή έπισημωτική βιομηχανική δραστηριότης έτέθησαν εν συναγερμό, οι συνδρασκόμενοι δι' άνέργειαν αυτών καταπιάνουσι εις την λύσιν τού θέματος κατά τόν ρεαλιστικώτερον δυνατόν τρόπον.

Τό καθ' ήμάς, έαν έβραχυθ ή πίστις όσον άφορά την διάσκιαν της ύπέρ της επαρχιακής βιομηχανίας μέτρων, έπιστήρας δι' αντιμετώπισήν σφραγισμέν και κατά ριζικόν τρόπον τό φορολογικόν και πιστωτικόν θέμα, άσφαλώς τό μέλλον της επαρχιακής βιομηχανίας και γενικώτερον της χώρας θα είναι πόλιον.

Παράλληλα προς τού άνωτέρω έπιδόσεις τού ήμετέρου Συνδέσμου, τάς καλυπτούσας έμματα γενικού βιομηχανικού έν-

Το δημοσίευμα που απλώθηκε σε τρεις σελίδες (Μουσείο Τύπου ΕΣΗΕΠΗΝ)

Το τέταρτο αφιέρωμα

Με το ανά χείρας τεύχος των «Επιλογών» της, η «Π» συνεχίζει τα αφιερώματά της στην Πειραική - Πατραϊκή, με τον 4ο κατά σειρά «σταθμό» στο οδοιπορικό της. Τα τρία προηγούμενα τεύχη είναι διαθέσιμα στα γραφεία μας (Μαιζώνος 206 και Παπαφλέσσα - εκεί όπου κάποτε «χτυπούσε η καρδιά» της ιστορικής βιομηχανίας.

Αφιέρωμα στα απομνηνάρια της Βιομηχανικής Πάτρας (18/10/214)

Τεύχος για την «Πειραική - Πατραϊκή» (7/3/2015)

Η ιστορία των Βιομηχανών Πάτρας (12/5/2018)

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ

Οι παλιοί εργολάβοι της Πάτρας και τα δημόσια έργα